

Aar virkede her saa at sige som Naboer, har jeg dog aldrig kendt ham personlig. Hans og min Opfattelse af Kirkens Tarv var vistnok i mangt og meget saare forskellig. Men jeg agter ham i hans Grav! Han var en nidkær Arbejder!«

Da Per stadig intet svarede, satte Præsten sig; og der blev et Øjeblik Stilhed. Hvorefter Pastor Blomberg atter vendte sig mod Hofjægermesteren og gav sig til at tale om Egnens Anliggender.

Per tog Plads paa en Stol henne ved Vinduet og tændte sig en Cigaret. Halvt bortvendt sad han der og saae ud over den store Græsplæne, der — indrammet af Parkens høje Træer — bredte sig foran Hovedbygningen med et forgyldt Solur i Midten.

Her fik han Øje paa Hofjægermesterinden og den unge Pige, der var kommen tilbage ad Alleen og netop var i Færd med at sætte sig paa en Bænk i Skyggen af en stor Navnebøg ovre paa den anden Side af Plænen. Hofjægermesterinden slog sin Parasol ned, og hendes Ledsagerske lagde sin bredskyggede Sommerhat fra sig paa Bænken og begyndte at vifte sig med sit Lommetørklæde.

Per fik nu Lejlighed til at se nøjere paa denne Præstedatter. Hun saae ud til at være atten-nitten Aar og mindede ikke om Faderen uden ved sin Blondhed. Hun var granvoksen, lidt opløben, med slanke, fine Former. Paa Grund af Afstanden kunde han ikke tydeligt skelne hendes Ansigtstræk;